

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Foltase a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Mgr. P. H.**, zastoupený prof. JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem se sídlem Kaprova 15/11, Praha 1 (dříve Revoluční 1546/24, Praha 1), proti žalovanému: **Nejvyšší státní tajemník**, se sídlem Jindřišská 967/34, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2024, čj. MV-82904-2/SR-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2025, čj. 10 Ad 15/2024-60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl 15. 1. 2022 na základě rozhodnutí služebního orgánu z 11. 1. 2022, čj. MV-189164-26/OKV-2021, přijat do služebního poměru a současně zařazen na služební místo vrchního ministerského rady v oddělení koordinace státní služby odboru koordinace státní služby a vzdělávání sekce pro státní službu v Ministerstvu vnitra, v oborech služby Legislativa a právní činnost a Organizační věci státní služby a správa služebních vztahů státních zaměstnanců.

[2] Státní zaměstnanec podléhá služebnímu hodnocení, jež provede jeho bezprostředně nadřízený představený v součinnosti se služebním orgánem (§ 155 odst. 1 a § 156 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě). Služební hodnocení žalobce prováděla vedoucí

oddělení koordinace státní služby (dále „hodnotitelka“) v součinnosti s personální ředitelkou sekce pro státní službu (dále „prvostupňový služební orgán“).

[3] Za období od 15. 1. 2022 do 15. 5. 2022 bylo podle § 155 odst. 6 zákona o státní službě provedeno první služební hodnocení žalobce z 31. 5. 2022, čj. MV-17959-15/PR-2022 (dále jen „první služební hodnocení“), se kterým byl žalobce téhož dne seznámen. Celkový výsledek služebního hodnocení žalobce vyjádřený bodovou klasifikací činil 2 body. Žalobce tak podle § 5 písm. c) nařízení vlády č. 36/2019 Sb., o podrobnostech služebního hodnocení státních zaměstnanců a vazbě osobního příplatku státního zaměstnance na výsledek služebního hodnocení a o změně nařízení vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních zaměstnanců, ve znění do 31. 12. 2024 (dále „nařízení vlády o podrobnostech služebního hodnocení“) dosahoval za hodnocené období dobrých výsledků. V návaznosti na první služební hodnocení prvostupňový služební orgán rozhodnutím z 31. 5. 2022, čj. MV-17959-16/PR-2022, zvýšil osobní příplatek žalobce na 4 500 Kč.

[4] Dne 12. 9. 2023, pod čj. MV-17959-35/PR-2022, bylo provedeno další služební hodnocení žalobce za následující období od 16. 5. 2022 do 12. 9. 2023 (dále „druhé služební hodnocení“ či „první nevyhovující služební hodnocení“). Celkový výsledek druhého služebního hodnocení žalobce vyjádřený bodovou klasifikací činil 0,2 bodů se závěrem, že žalobce dosahoval v hodnoceném období nevyhovujících výsledků ve smyslu § 5 písm. e) nařízení vlády o podrobnostech služebního hodnocení. Druhé služební hodnocení si žalobce převzal dne 18. 9. 2023. V návaznosti na toto služební hodnocení prvostupňový služební orgán rozhodnutím z 19. 9. 2023, čj. MV-17959-36/PR-2022 (dále „prvostupňové rozhodnutí o platu“), odejmul žalobci osobní příplatek ve výši 4 500 Kč. Odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím z 23. 11. 2023, čj. MV-176605-2/SR-2023 (dále „rozhodnutí žalovaného o platu“), zamítnul a prvostupňové rozhodnutí o platu potvrdil. Žalobce si jej osobně převzal 27. 11. 2023. V rámci odvolacího přezkumu žalovaný přezkoumal také druhé služební hodnocení.

[5] Dne 13. 3. 2024, pod čj. MV-17959-46/PR-2022, bylo podle § 155 odst. 9 zákona o státní službě provedeno služební hodnocení žalobce za navazující období od 13. 9. 2023 do 12. 3. 2024 (dále „třetí služební hodnocení“ či „druhé nevyhovující služební hodnocení“). Celkový výsledek třetího služebního hodnocení žalobce vyjádřený bodovou klasifikací činil opět 0,2 bodů se závěrem, že žalobce dosahoval v hodnoceném období nevyhovujících výsledků. Se třetím služebním hodnocením se žalobce seznámil 25. 3. 2024. Námitky proti tomuto služebnímu hodnocení ve smyslu § 156a zákona o státní službě, podané žalobcem 9. 4. 2024, žalovaný zamítl přípisem z 2. 5. 2024, čj. MV-17959-49/PR-2022, jež si žalobce též den převzal.

[6] Dne 25. 3. 2024 prvostupňový služební orgán po shromáždění podkladů doručil žalobci pod čj. MV-49269-1/PR-2024 oznámení o zahájení řízení o skončení služebního poměru a současně jej poučil o jeho právu dle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce tohoto práva nevyužil.

[7] Rozhodnutím z 2. 5. 2024, čj. MV-17959-50/PR-2022 (dále „prvostupňové rozhodnutí o skončení služebního poměru“), prvostupňový služební orgán podle § 72 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě ve znění účinném do 31. 12. 2024 [od 1. 1. 2025 jde o písm.

pokračování

a) rozhodl o skončení služebního poměru žalobce. Toto rozhodnutí si žalobce převzal téhož dne a 17. 5. 2024 proti němu podal odvolání, které žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[8] Žalobu podanou žalobcem proti rozhodnutí žalovaného Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[9] Důvodnou neshledal námitku, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné proto, že žalovaný stran přezkumu prvního nevyhovujícího služebního hodnocení toliko odkázal na své dřívější rozhodnutí o platu. Městský soud uvedl, že žalovaný první nevyhovující služební hodnocení již dostatečným způsobem přezkoumal v rámci svého dříve vydaného rozhodnutí o platu. Obsah tohoto rozhodnutí byl žalobci znám a je součástí správního spisu. Městský soud sice připustil, že žalovaný ve svém rozhodnutí o skončení služebního poměru nepochybně mohl k odvolacím námitkám alespoň shrnout své dřívější závěry ohledně přezkumu prvního nevyhovujícího služebního hodnocení. Jejich neuvedení však nebrání soudnímu přezkumu napadeného rozhodnutí, jelikož z něj plyne neměnný postoj žalovaného k tomuto služebnímu hodnocení, resp. k námitkám žalobce vůči němu. To však nebrání tomu, aby první nevyhovující služební hodnocení přezkoumal městský soud jako podkladový správní akt dle § 75 odst. 2 s. ř. s. ve znění účinném do 31. 12. 2025. Městský soud též poukázal na to, že rozhodnutí žalovaného o platu nabylo právní moci 28. 11. 2023 a od tohoto okamžiku je podle § 73 odst. 2 správního řádu závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány. Byl jím tedy vázán i sám žalovaný, navíc toto rozhodnutí žalobce nenapadl správní žalobou.

[10] Městský soud se neztotožnil ani s tím, že druhé a třetí služební hodnocení byla pro žalobce překvapivá. K tomu odkázal na obsah služebních hodnocení a jejich příloh, podle nichž byla dlouhodobá kvalita výkonu žalobcových služebních povinností hodnocena jako nevyhovující. Ze zpětné vazby hodnotitelky na práci žalobce, která obsahovala velké množství oprav a doplnění, lze dle městského soudu jednoduše dospět k závěru, že žalobcem odevzdávané výstupy nedosahovaly dostatečné kvality. Žalobce si proto musel být vědom konkrétních vytýkaných nedostatků.

[11] Podle městského soudu hodnotitelka ve druhém služebním hodnocení dostatečně přihlédla k prvnímu služebnímu hodnocení, a to jednak v rámci hodnocení kritéria *Znalost právních předpisů, stanovených postupů, nároků a pravidel potřebných pro výkon státní služby* a jednak v příloze č. 1 druhého služebního hodnocení. Implicitně přihlédla též ke služebním úkolům, včetně individuálního služebního cíle, i odměnám za jejich splnění, jelikož vyšla z toho, že v druhé části hodnoceného období (od listopadu 2022 do 12. 9. 2023) žalobci již nebyla přiznána žádná odměna. Složení zvláštní části úřednické zkoušky sice nebylo ve druhém služebním hodnocení výslovně zohledněno, hodnotitelka k němu však přihlédla v rámci úvahy, podle níž je žalobce ochoten si průběžně doplňovat svou odbornost. Výstup průběžného hodnocení sice nebyl zachycen ve formalizované podobě, jak předpokládá služební předpis náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2019 z 27. 2. 2019, čj. MV-13508-19/OSK-2019, kterým se stanoví postup při provádění služebního hodnocení státních zaměstnanců, ve znění účinném do 31. 7. 2024 (dále „služební předpis č. 1/2019“). Nicméně, podkladem obou nevyhovujících služebních hodnocení jsou výstupy k plnění služebních úkolů, z nichž vyplývá, jak průběžně žalobce plnil své služební úkoly, a že hodnotitelka

k nim měla výhrady, popř. doplňující požadavky. Hodnotitelka plnění služebních úkolů žalobcem tedy průběžně hodnotila a později z těchto průběžných závěrů sestavila výsledné služební hodnocení.

[12] Nedůvodnými městský soud shledal i další žalobní námitky, jež se týkaly vadného a opakovaného podřazení (týchž) výtek v rámci různých kritérií služebních hodnocení a nedostatečného odůvodnění služebních hodnocení. Žalobce však proti jejich vypořádání v kasační stížnosti nebrojil. Nejvyšší správní soud je tedy nerekapituloval, jelikož je podle § 109 odst. 4 s. ř. s. vázán důvody kasační stížnosti, přičemž nejde ani o otázky, jimiž by se musel zabývat i bez námitek.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[13] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[14] Konkrétně namítl:

- nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného;
- nezohlednění přiznaných odměn v prvním nevyhovujícím služebním hodnocení;
- nezohlednění úřednické zkoušky v prvním nevyhovujícím služebním hodnocení;
- chybějící průběžné hodnocení, jež má být podkladem služebního hodnocení;
a
- nesprávnost podkladů spočívající v tom, že městský soud nesprávně vycházel z přílohy č. 1 prvního služebního hodnocení, která však není součástí tohoto služebního hodnocení.

[15] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti. K námitce nepřezkoumatelnosti uvedl, že neodmítl přezkoumat první nevyhovující služební hodnocení. Přezkoumal jej dostatečně již k odvolání stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného o platu, přičemž nyní na své závěry odkázal. K přezkumu prvního služebního hodnocení stěžovatele žalovaným tedy prokazatelně došlo.

[16] Za přepjatý formalismus považuje názor stěžovatele, že přiznané odměny, které jsou podkladem služebního hodnocení, je třeba zohlednit výslovně, nikoli pouze implicitně. Ohledně námitek stran nezohlednění úřednické zkoušky a chybějícího průběžného hodnocení žalovaný odkázal na vypořádání městského soudu. Se stěžovatelem nesouhlasí ani v tom, že veškeré slovní hodnocení státního zaměstnance musí být obsaženo v samotném služebním hodnocení, nikoli v přílohách. K tomu žalovaný poukázal na čl. 5 odst. 3 služebního předpisu č. 1/2019, jenž s existencí příloh počítá.

pokračování

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Kasační stížnost **není** důvodná.

III.A (Ne)přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a rozsudku městského soudu

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační argumentací, již stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného.

[19] Soud přistoupí ke zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pouze při nejzávažnějších vadách rozhodnutí, kdy pro chybějící důvody či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou tedy zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se správní orgán (soud) řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (rozsudek z 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52). Nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor správní orgán (soud) zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci. Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která správnímu soudu znemožňuje jeho přezkum (rozsudky NSS z 28. 2. 2017, čj. 3 Azs 69/2016-24, a z 27. 9. 2017, čj. 4 As 146/2017-35, bod 18).

[20] Nepřezkoumatelnost je tak třeba vykládat v souladu s jejím skutečným smyslem, neboť jde o jednu z nejzávažnějších vad řízení, kterou lze konstatovat pouze v případě, že pro výše uvedené důvody skutečně nelze seznat, jak správní orgán (soud) rozhodl, eventuálně proč rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, resp. proč nepovažoval vznesené námitky za důvodné (rozsudek NSS ze 4. 3. 2022, čj. 5 As 158/2021-36, bod 18, a tam citovaná judikatura). I proto je nutné k aplikaci tohoto kasačního důvodu přistupovat zdrženlivě (usnesení rozšířeného senátu NSS z 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod 30).

[21] Stěžovatel, stejně jako již v žalobě, namítl, že žalovaný nepřezkoumal první nevyhovující služební hodnocení. Přezkum tohoto hodnocení provedený žalovaným v rámci řízení o platu pro něj nemohl být nikterak závazný, jelikož závazný je pouze výrok pravomocného správního rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného o platu nebylo podkladem pro rozhodnutí o skončení služebního poměru. Žalovaný se měl v nyní napadeném rozhodnutí zabývat námitkami stěžovatele a první nevyhovující služební hodnocení přezkoumat, či alespoň shrnout závěry, k nimž dříve došel. Pouhý odkaz na obsah jiného správního rozhodnutí vydaného v samostatném správním řízení není z hlediska přezkoumatelnosti dostačující. K tomu odkázal na závěry rozsudku městského soudu z 26. 4. 2024, čj. 17 A 97/2023-57, potvrzené rozsudkem Nejvyššího správního soudu z 27. 9. 2024, čj. 7 As 89/2024-37. Městský soud měl proto rozhodnutí žalovaného zrušit pro nepřezkoumatelnost.

[22] Stěžovatel tak fakticky namítl rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů spočívající v tom, že městský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného, které není přezkoumání vůbec způsobilé (rozsudky NSS z 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91, či z 30. 11. 2023, čj. 8 As 137/2022-67, bod 27). Jiné vady nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku stěžovatel nenamítl.

[23] Předně je třeba poukázat na to, že stěžovatel v kasační stížnosti žalovanému *na jednu stranu* vytyká to, že se odvolacími námitkami proti prvnímu nevyhovujícímu služebnímu hodnocení (vůbec) nezabýval, resp. že v nyní projednávané věci odmítl toto služební hodnocení (znovu) přezkoumat. *Na stranu druhou* namítá nedostatečnost vypořádání odvolacích námitek pouhým odkazem na důvody jiného správního rozhodnutí (o platu) a argumentuje, že žalovaný měl v rozhodnutí o skončení služebního poměru alespoň shrnout závěry, k nimž dříve došel, a tím je učinit integrální součástí svého rozhodnutí o skončení služebního poměru.

[24] První námitkou stěžovatel brojí proti tomu, že žalovaný odmítl přezkum provést. Její podstatou tak je nesouhlas s (údajným) právním názorem žalovaného, že z důvodu vázanosti svými dřívějšími závěry učiněnými v rozhodnutí o platu nebyl oprávněn v řízení o skončení služebního poměru opětovně přezkoumat první nevyhovující služební hodnocení. Podle stěžovatele je tedy namítaný nedostatek důvodů „toliko“ důsledkem právního názoru, jež žalovaný dle této stěžovatelovy argumentace zaujal. Svoji podstatou proto jde (primárně) o námitku nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, jež se „toliko“ odvozeně projevuje v nedostatečném odůvodnění.

[25] Naproti tomu podstatou druhé námitky je „jen“ to, že žalovaný přezkum sice provedl, avšak své úvahy nedostatečně odůvodnil, jelikož toliko odkázal na své dříve vyřčené závěry. Jde tak o klasickou námitku (ryzí) nepřezkoumatelnosti.

[26] Nejvyšší správní soud se proto prvně zabýval tím, zda žalovaný zaujal právní názor, na jehož základě dle stěžovatele odmítl opětovně přezkoumat první nevyhovující služební hodnocení.

[27] Žalovaný na str. 9 a 10 nyní napadeného rozhodnutí k odvolacím námitkám proti prvnímu nevyhovujícímu služebnímu hodnocení uvedl: „*Účastník řízení [...] neuvedl žádné další nové či významné skutečnosti, které by měly dle jeho názoru způsobit nezákonnost předmětného rozhodnutí [pozn. NSS: rozhodnutí žalovaného o platu] či řízení, které mu předcházelo*“ a „*Vzhledem ke skutečnosti, že zákon o státní službě nepředpokládá, že by odvolací orgán měl v rámci přezkumu rozhodnutí o skončení služebního poměru opětovně přezkoumávat i služební hodnocení, které již jednou podrobil svému přezkumu v rámci odvolacího řízení, se odvolací orgán již znovu blíže nezabýval námitkami účastníka řízení proti prvnímu služebnímu hodnocení, v rámci něhož dosáhl nevyhovujících výsledků, přičemž v tomto směru odkazuje na své předchozí rozhodnutí, č. j. MV-176605-2/SR-2023 ze dne 23. 11. 2023 [pozn. NSS: rozhodnutí žalovaného o platu]*“.

[28] Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že žalovaný nezaujal právní názor, že v odvolacím řízení o skončení služebního poměru nebyl oprávněn znovu přezkoumávat první nevyhovující služební hodnocení. Byť jsou závěry žalovaného hůře srozumitelné

pokračování

(zejména s ohledem na úvodní větu uvedenou výše v druhé citaci), z celkového kontextu (citované části) odůvodnění je podle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že žalovaný stran přezkumu prvního nevyhovujícího služebního hodnocení odkázal na své závěry v rozhodnutí o platu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel „*nevedl žádné další nové či významné skutečnosti*“, totiž žalovaný považoval za nadbytečné tyto své dřívější závěry opakovat. Proto na ně z důvodu hospodárnosti odkázal. Není tak pravdou, že žalovaný na odvolací námitky proti prvnímu nevyhovujícímu služebnímu hodnocení vůbec nereagoval, resp. že je odmítl vypořádat. Námitky vypořádal odkazem na své dřívější rozhodnutí.

[29] Pravdou není ani to, že z právního názoru o nemožnosti opětovného přezkumu prvního nevyhovujícího služebního hodnocení vyšel městský soud. Stěžovatel k tomu odkázal na bod 83 napadeného rozsudku [pozn. NSS: v posledním odstavci na str. 2 doplnění kasační stížnosti zřejmě omylem uvedl bod 84], v němž městský soud poukázal na závaznost (jež je spolu s nezměnitelností podstatou materiální právní moci) rozhodnutí žalovaného o platu ve smyslu § 73 odst. 2 správního řádu. Městský soud však tuto závaznost nevztahoval k závěrům žalovaného o zákonnosti a správnosti prvního nevyhovujícího služebního hodnocení, což plyne z následujících bodů 84 a 85 napadeného rozsudku. V nich opětovný přezkum prvního nevyhovujícího služebního hodnocení obecně připustil, v nyní projednávané věci pro něj však neshledal důvod, a to především proto, že stěžovatel svými odvolacími námitkami zásadně nezpochybil žalovaným dříve již učiněné závěry o přezkumu tohoto služebního hodnocení v rozhodnutí o platu. Tyto úvahy městského soudu jsou v souladu s ustáleným a obecně přijímaným výkladem § 73 odst. 2 správního řádu, jímž argumentoval rovněž stěžovatel, že závazný pro všechny správní orgány je pouze výrok pravomocného správního rozhodnutí (rozsudek NSS z 18. 9. 2025, čj. 2 Afs 21/2025-48, body 21 až 32; VEDRAL, J. *Správní řád. Komentář*. II. Aktualizované a rozšířené vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, k § 68 odst. 2, s. 611-612). Výrok rozhodnutí žalovaného o platu se týkal výhradně odejmutí osobního příplatku, nikoli služebního hodnocení. V tomto ohledu je nepodstatné, že nutnou podmínkou odejmutí osobního příplatku je existence zákonného (prvního) nevyhovujícího služebního hodnocení (obdobně ve vztahu k závěru o existenci veřejně přístupné účelové komunikace v řízení o odstranění pevné překážky nález ÚS z 18. 12. 2025, sp. zn. III.ÚS 2566/24, část VI.3).

[30] Mylné je rovněž tvrzení stěžovatele, že městský soud nesprávně považoval rozhodnutí žalovaného o platu za závazný podklad pro rozhodnutí o skončení služebního poměru ve smyslu § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. (str. 3 doplnění kasační stížnosti). Městský soud totiž za podklad pro rozhodnutí o skončení služebního poměru v souladu s § 168 odst. 4 zákona o státní službě považoval „jen“ obě nevyhovující služební hodnocení, nikoli rozhodnutí žalovaného o platu. To je zjevné z bodů 85 a především 88, jakož nepřímě i z bodu 83 napadeného rozsudku, v němž městský soud poukázal na to, že stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného o platu nepodal žalobu, ač mohl, což bez dalšího vylučuje, aby toto rozhodnutí bylo závazným podkladem dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. Konstatováním v bodu 198 napadeného rozsudku, že pravomocné rozhodnutí žalovaného o platu je jedním z podkladů napadeného rozhodnutí žalovaného o skončení služebního poměru, městský soud neměl na mysli, že jde o závazný podklad ve smyslu § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s., jak se mylně domnívá stěžovatel, nýbrž to, že jde o „prostý“ podklad rozhodnutí, jako součást správního spisu, ve smyslu § 50 správního řádu.

[31] Otázkou však zůstává, zda takový „pouhý“ odkaz nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nikoli.

[32] Namísto toho, aby žalovaný do rozhodnutí o skončení služebního poměru přepsal (zkopíroval), případně stručně shrnul své dřívější závěry stran přezkumu prvního nevyhovujícího služebního hodnocení, které zaujal i v nyní projednávané věci, zvolil úspornější a hospodárnější způsob spočívající v odkazu na své dřívější závěry. K tomu lze uvést, že hospodárnost (efektivita) řízení jako jedna ze základních zásad činnosti správních orgánů jistě představuje legitimní zájem. Prostřednictvím odkazu došlo k tomu, že dostatečně konkretizovaná část (odkazovaného) rozhodnutí žalovaného o platu byla obsahově vtáhnutá, resp. včleněna či vtělena do (odkazujícího) rozhodnutí žalovaného o skončení služebního poměru. Tím se tyto dříve vyslovené důvody fakticky staly integrální součástí (též) rozhodnutí žalovaného o skončení služebního poměru. Není proto pravdivé tvrzení stěžovatele na str. 3 doplnění kasační stížnosti, že žalovaný „*ani v obecné rovině nenaznačil, jakým způsobem byly vypořádány odvolací námitky [...] proti obsahu prvního nevyhovujícího služebního hodnocení*“.

[33] Z rozhodnutí žalovaného o skončení služebního poměru je tak seznatelné, jak a proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, tj. jakými úvahami se řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty stěžovatele. Lapidárně řečeno, řídil se stejnými úvahami a stejně se vyrovnal s argumenty stěžovatele jako ve svém rozhodnutí o platu, čímž vyjádřil svůj neměnný postoj k tomuto služebnímu hodnocení, resp. k námitkám stěžovatele vůči němu. Zdůraznil přitom, že stěžovatel v odvolání proti rozhodnutí žalovaného o platu nevedl žádné nové či významné skutečnosti, jimiž by zpochybnil závěry rozhodnutí žalovaného o platu stran přezkumu prvního nevyhovujícího služebního hodnocení (body [27] a [28] výše). S tím se následně ztotožnil rovněž městský soud (bod 84 napadeného rozsudku). Tento závěr stran obsahu odvolacích námitek stěžovatel v žalobě ani kasační stížnosti nikterak nezpochybnil.

[34] Zároveň není sporu ani pochyb o tom, že stěžovatel byl s těmito důvody prokazatelně seznámen, neboť si rozhodnutí žalovaného o platu osobně převzal 27. 11. 2023 (závěr bodu [4] výše), čímž mu bylo doručeno tzv. na místě. Stěžovatel tuto skutečnost plynoucí ze správního spisu nikterak nezpochybnuje. Navíc je součástí správního spisu v nyní projednávané věci. Proto také městský i Nejvyšší správní soud měly možnost se pro účely soudního přezkumu s těmito důvody seznámit.

[35] Skutečnost, že pouhý odkaz na dříve vydané rozhodnutí je nepřijatelný a vede k nepřezkoumatelnosti odkazujícího rozhodnutí dle stěžovatele plyne z rozsudku městského soudu čj. 17 A 97/2023-57, jehož závěry potvrdil Nejvyšší správní soud rozsudkem čj. 7 As 89/2024-37.

[36] Podle Nejvyššího správního soudu nejsou závěry uvedených rozsudků na nyní projednávanou věc přílehlavé z důvodu odlišných okolností tehdy projednávané věci.

[37] Městský soud ke stěžovatelem tvrzenému závěru dospěl s ohledem na konkrétní okolnosti tehdy projednávané věci, vzhledem k nimž jeho rozsudek obstál i v přezkumu

pokračování

Nejvyšším správním soudem. Tehdejší okolnosti spočívaly především v tom, že tehdejší žalobce v odvolání proti pozdějšímu prvostupňovému rozhodnutí uplatnil „*stěžejní námitky, prostřednictvím nichž rozporoval závěry*“ Ministerstva zemědělství (jako tehdejšího žalovaného a stěžovatele) učiněné v jeho dřívějším rozhodnutí, na něž pozdější rozhodnutí toliko odkázalo. Dle městského soudu žalované ministerstvo v pozdějším (odkazujícím) rozhodnutí k těmto odvolacím námitkám ani v základních obrysech nesdělilo, na základě jakých skutečností a jakou úvahou dospělo k závěru o jejich nedůvodnosti (bod 20 rozsudku čj. 17 A 97/2023-57).

[38] Naproti tomu v nyní projednávané věci žalovaný při užití odkazu na závěry svého dřívějšího rozhodnutí o platu stran přezkoumání prvního nevyhovujícího služebního hodnocení zdůraznil, že stěžovatel svými odvolacími námitkami proti (pozdějšímu) prvostupňovému rozhodnutí o skončení služebního poměru neuvedl žádné nové významné skutečnosti, jimiž by tyto závěry zpochybňoval (body [27] a [28] výše).

[39] V bodu 21 rozsudku čj. 17 A 97/2023-57 městský soud poukázal na to, že rozhodnutí žalovaného ministerstva, jimiž bylo rozhodnuto o dvou dílčích žádostech (jedné) jednotné dotační žádosti, „*jsou na sobě zcela nezávislá*“.

[40] V nyní projednávané věci, v případě rozhodnutí o platu a rozhodnutí o skončení služebního poměru, sice nejde o obsahovou návaznost (posloupnost) ve smyslu usnesení rozšířeného senátu NSS z 22. 10. 2019, čj. 6 As 211/2017-88, č. 3948/2019 Sb. NSS, bod 27. Nicméně, rozhodnutí o skončení služebního poměru, jež bylo vydáno jako zákonem předpokládaný obligatorní důsledek existence dvou po sobě jdoucích nevyhovujících služebních hodnocení stěžovatele [§ 72 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě ve znění účinném do 31. 12. 2024], nutně logicky i časově navazuje na dřívější rozhodnutí o platu, jímž byl stěžovateli v důsledku již prvního nevyhovujícího služebního hodnocení obligatorně odejmut dříve přiznaný osobní příplatek [§ 6 odst. 1 písm. e) nařízení vlády o podrobnostech služebního hodnocení ve znění účinném do 31. 7. 2024]. Obě rozhodnutí tak svým způsobem postupně reagují na stejnou rozhodnou okolnost, tj. nevyhovující výkon státní služby stěžovatelem. Podle Nejvyššího správního soudu proto nelze mít za to, že jsou tato rozhodnutí na sobě zcela nezávislá, jak správně poukázal též žalovaný.

[41] Nejvyšší správní soud v bodu 12 rozsudku čj. 7 As 89/2024-37, jímž potvrdil výše uvedené závěry rozsudku čj. 17 A 97/2023-57, rovněž zdůraznil nezávislost tehdejších odvolacích rozhodnutí žalovaného ministerstva. V bodech 12 a 14 navíc poukázal na významnou okolnost spočívající v tom, že žalované ministerstvo učinilo dřívější (odkazované) rozhodnutí součástí správního spisu až po seznámení se tehdejšího žalobce s podklady před vydáním pozdějšího (odkazujícího) rozhodnutí. V důsledku toho neseznámilo žalobce s tímto stěžejním podkladem svého pozdějšího rozhodnutí před jeho vydáním. Tehdejší žalobce tak na uvedený krok žalovaného ministerstva nemohl nikterak reagovat a případně této skutečnosti uzpůsobit i svou argumentaci.

[42] K tomu v nyní projednávané věci nedošlo, neboť rozhodnutí žalovaného o platu (z 23. 11. 2023) nesporně bylo již v době zahájení řízení o skončení služebního poměru (25. 3. 2024), kdy prvostupňový služební orgán stěžovatele současně poučil o jeho právu seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim dle § 36 odst. 3 správního řádu (bod

[6] výše), součástí spisové dokumentace vedené souhrnně k celému (průběhu) výkonu státní služby stěžovatelem (bod [34] výše).

[43] K navazujícím námitkám, jimiž stěžovatel tvrzenou nepřezkoumatelnost spojuje s nemožností soudní obrany, Nejvyšší správní soud uvádí následující.

[44] Jelikož dřívější závěry žalovaného stran přezkumu prvního nevyhovujícího služebního hodnocení se staly, skrze odkaz, integrální součástí rozhodnutí žalovaného o skončení služebního poměru, je nepřiléhavá, a ve své podstatě mimoběžná, kasační argumentace, podle níž stěžovatel v žalobě proti nyní napadenému rozhodnutí žalovaného nemohl namítat vady jiného správního rozhodnutí (rozhodnutí o platu). Stěžovateli totiž nic nebránilo, aby v nynější žalobě proti rozhodnutí žalovaného o skončení služebního poměru brojil proti závěrům žalovaného stran přezkumu prvního nevyhovujícího služebního hodnocení.

[45] Stěžovatel proto nepřišel o možnost soudní obrany (ochrany) vůči prvnímu nevyhovujícímu služebnímu hodnocení. Ostatně, městský soud jej k žalobním námitkám, jako jeden z podkladů prvostupňového rozhodnutí o skončení služebního poměru a rozhodnutí žalovaného o skončení služebního poměru, v režimu § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. přezkoumal. V bodech 99 až 126 a 141 až 162 se v rozsahu žalobních námitek, jež v podstatě odpovídají námitkám uplatněným v odvolání ze 17. 5. 2024, a s přihlédnutím k možnostem soudního přezkumu (bod 98 napadeného rozsudku) velmi podrobně, až nadstandardně, zabýval jeho obsahem, přičemž neshledal žádné relevantní pochybení. Proti těmto úvahám a závěrům městského soudu stěžovatel v kasační stížnosti nikterak nebrojí.

[46] S ohledem na výše vytyčené požadavky judikatury na přezkoumatelnost správních rozhodnutí, tj. na náležitosti jejich odůvodnění (body [19] a [20] výše), byl postup žalovaného v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvodnou kasační námitku, podle níž žalovaný užitím odkazu na své dřívější rozhodnutí zatížil své rozhodnutí o skončení služebního poměru vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné ani z žádného jiného důvodu.

[47] Tím pádem ani městský soud nezatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností v tom smyslu, že by přezkoumal správní rozhodnutí, které by pro chybějící odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé. Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný ani sám o sobě.

III.B Zbýlé kasační námitky

[48] Nejvyšší správní soud úvodem upozorňuje, ve shodě s městským soudem, že není úkolem správních soudů přezkoumávat odborné úvahy hodnotitelky, a tedy ani správnost bodové klasifikace (bod 98 napadeného rozsudku).

III.B.1 Nezohlednění přiznaných odměn v prvním nevyhovujícím služebním hodnocení

[49] Stěžovatel namítl, že poskytnuté odměny mají být podkladem služebního hodnocení, a proto je třeba je zohlednit přímo, nikoli pouze implicitně. To, že k přiznání odměn

pokračování

hodnotitelka přihlédla implicitně, však ze služebního hodnocení vůbec nevyplývá, implicitní zohlednění odměn za hodnotitelku městský soud nesprávně pouze domýšlí. Pokud hodnotitelka hodnotila kritérium *Kvalita výkonu státní služby* 0 body, měla ve služebním hodnocení vysvětlit, proč přiznané odměny v první části hodnoceného období nemají žádný vliv na bodové hodnocení této oblasti.

[50] Nejvyšší správní soud se v této otázce ztotožňuje s úvahami a závěry městského soudu.

[51] Podle čl. 3 písm. d) služebního předpisu č. 1/2019 se při provádění služebního hodnocení „pouze“ přihlédne mimo jiné též k odměnám poskytnutým v průběhu hodnoceného období. Přihlédnutí neznamena povinnost podrobně odůvodňovat, zda či proč přiznání nebo nepřiznání odměny má či nemá, případně jaký, vliv na konkrétní bodovou klasifikaci daného kritéria v rámci hodnoceného období.

[52] Pokud hodnotitelka v tomto služebním hodnocení uvedla, že od listopadu 2022 nebyla stěžovateli přiznána žádná odměna, je zřejmé, že tím jinými slovy říká, že v předchozí části hodnoceného období (od 16. 5. 2022 do října 2022) stěžovateli odměny přiznány byly. Jinak by logicky uvedla, že odměny nebyly přiznány ani před listopadem 2022. V tomto ohledu je význam sdělení hodnotitelky shodný, jako kdyby uvedla, že stěžovateli byly v průběhu hodnoceného období přiznány odměny pouze do října 2022. V takovém případě by jistě nebylo možné tvrdit, že hodnotitelka přiznané odměny pominula. Není tedy pravdou, že hodnotitelka dříve přiznané odměny účelově pominula.

[53] Tím, že se hodnotitelka v rámci slovní kvalifikace odměnami zabývala, byť stručně, k nim přihlédla v míře dostatečné tomu, aby dostala požadavku čl. 3 písm. d) služebního předpisu č. 1/2019. Nadto, v rámci kritéria *Kvalita výkonu státní služby* uvedla další, konkrétní výtky, na jejichž základě dospěla k nulové bodové klasifikaci.

III.B.2 Nezohlednění úřednické zkoušky v prvním nevyhovujícím služebním hodnocení

[54] Stěžovatel dále namítl nezohlednění toho, že stěžovatel v průběhu hodnoceného období úspěšně složil zvláštní část úřednické zkoušky.

[55] Povinnost zohlednit tuto zkoušku stěžovatel na str. 5 žaloby dovozoval z obsahu přílohy č. 2 služebního předpisu č. 1/2019. Jde však jen o formulář k vytvoření služebního hodnocení, který rámcově vymezuje otázky, které lze hodnotit. Nejde však o povinné náležitosti. Příkladmo pak uvádí, že lze hodnotit též „[z]ískávání, rozšiřování a prohlubování odborných znalostí praxí, samostudiem nebo účastí na školeních, seminářích či kurzech“. Výslovnou povinnost pozitivně hodnotit právě složení úřednických zkoušek však formulář neobsahuje.

[56] Hodnotitelka ve služebním hodnocení v rámci kritéria *Znalost právních předpisů, stanovených postupů, nároků a pravidel potřebných pro výkon státní služby* výslovně poukázala na skutečnost, že stěžovatel „je ochoten si průběžně doplňovat svou odbornost“, přičemž dané kritérium celkově klasifikovala jedním bodem ze čtyř. Vzhledem k tomu, že ve zbytku je slovní hodnocení u tohoto kritéria negativní, lze mít za to, že důvodem pro udělení jednoho

bodou byla právě ochota stěžovatele doplňovat si průběžně odbornost, mimo jiné též složením zvláštní části úřednické zkoušky. V takovém případě nelze z toho, že hodnotitelka explicitně nezmínila úspěšné složení zvláštní části úřednické zkoušky, dovozovat, že k této okolnosti, jež jí jistě byla známa, neboť je zachycena ve správním spisu, nikterak nepřihlédla.

[57] Městský soud proto nepochybil. Námitka není důvodná.

III.B.3 Chybějící průběžné hodnocení, jež má být podkladem služebního hodnocení

[58] Stěžovatel v žalobě namítl překvapivost obou nevyhovujících služebních hodnocení, jelikož v rozporu s čl. 3 písm. a) služebního předpisu č. 1/2019 neodpovídala průběžnému hodnocení výkonu státní služby stěžovatele. Městský soud uznal, že výstupy průběžného hodnocení by měly být formalizovány, přičemž správní spis žádné takové neobsahuje. Dle městského soudu jsou však dostatečné podklady, z nichž plyne, že hodnotitelka plnění služebních úkolů průběžně hodnotila a později z těchto průběžných závěrů sestavila výsledné hodnocení.

[59] V reakci na to stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že výstupy obsažené ve spise v podobě revizí či komentářů ve Wordu ani jiné komentáře či připomínky k odevzdaným výstupům, na něž poukázal městský soud, nelze dávat na roveň formalizovanému průběžnému hodnocení. Z revizí výstupů provedených jeho hodnotitelkou totiž nemohl seznat, že jeho výkon služby je natolik nekvalitní, že mu hrozí vydání nevyhovujícího služebního hodnocení a potenciálně i skončení služebního poměru.

[60] I v této otázce se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem městského soudu. Je však na místě korigovat jeho úvahu, že výstupy průběžného hodnocení by měly být formalizovány.

[61] Podle čl. 4 služebního předpisu č. 1/2019 *lze k průběžnému hodnocení výkonu státní služby státního zaměstnance podle § 78 písm. a) zákona* [pozn. NSS: o státní službě] *využít část A vzoru formuláře služebního hodnocení uvedeného v příloze č. 1 k tomuto služebnímu předpisu* [zvýraznění NSS]. Použití formuláře tedy je jen možností, nikoli povinností hodnotitele. Už vůbec pak z uvedeného služebního předpisu ani ze zákona o státní službě či nařízení vlády o podrobnostech služebního hodnocení neplyne, že by výstupy průběžného hodnocení musely (měly) být formalizované. Ustanovení § 78 písm. a) zákona o státní službě stanoví mj. povinnost průběžného hodnocení. Neuvádí však, jakým způsobem má průběžné hodnocení probíhat. Dle zákona o státní službě (§ 155) ve spojení s uvedeným nařízením vlády a služebním předpisem č. 1/2019 (čl. 5) je kladen požadavek formy toliko na „nepřehledná“ služební hodnocení. Tato nepřesnost městského soudu však nepředstavuje vadu napadeného rozsudku, natož s možným vlivem na jeho zákonnost.

[62] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem v tom, že „každodenní“ zpětná vazba hodnotitelky, jako bezprostředně nadřízené představené stěžovatele (§ 156 odst. 1 zákona o státní službě), v podobě revizí, komentářů a e-mailů představuje více než dostatečné výstupy průběžného hodnocení výkonu státní služby stěžovatele, k němuž se při provedení služebního hodnocení přihlíží. Vzhledem k množství a vyznění těchto průběžně hodnotících výstupů, jež hodnotitelka shrnula i v obou nevyhovujících služebních

pokračování

hodnocení, si stěžovatel musel či přinejmenším měl být vědom konkrétních vytýkaných nedostatků. Nelze proto přisvědčit jeho námitce, že z těchto výstupů nemohl seznat, že výkon jeho služby je nekvalitní.

III.B.4 Nesprávnost podkladů

[63] Podle stěžovatele městský soud nesprávně vycházel z přílohy č. 1 prvního služebního hodnocení, která však není součástí tohoto služebního hodnocení.

[64] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že nespátřuje žádný relevantní důvod, proč by příloha č. 1 prvního nevyhovujícího služebního hodnocení neměla být považována za (širší) součást tohoto služebního hodnocení. I kdyby tomu tak ale bylo, šlo by o vadu bez vlivu na zákonnost služebního hodnocení, potažmo rozhodnutí, pro něž bylo služební hodnocení podkladem.

[65] Argumentuje-li totiž stěžovatel tím, že se proti odůvodnění obsaženému v příloze služebního hodnocení není možné bránit námitkami ve smyslu § 156a zákona o státní službě, jde podle Nejvyššího správního soudu o pouhou spekulaci, jíž se stěžovatel snaží uměle navodit situaci, která však nenastala. Rozhodujícím v každé konkrétní věci je to, aby orgán přezkoumávající služební hodnocení, ať již přímo k podaným námitkám, či nepřímo k odvolání či následné správní žalobě proti rozhodnutí založenému na nevyhovujícím služebním hodnocení, přezkoumal v přípustném rozsahu veškeré důvody, jež hodnotitele vedly k danému bodovému hodnocení. Argumentace stěžovatele by tedy mohla být relevantní až v případě, že by se bránil proti nosným důvodům nevyhovujícího služebního hodnocení uvedeným „toliko“ v příloze a přezkumný orgán by z těchto důvodů na jednu stranu vyšel, tj. opřel o ně své úvahy, na stranu druhou by je však současně odmítl přezkoumat s tím, že nejsou součástí samotného hodnocení. Takto však žalovaný ani městský soud v nyní projednávané věci nepostupovali.

[66] Vzhledem k tomu, že ani sám stěžovatel nic takového netvrdí a tuto svoji námitku formuluje toliko hypoteticky, není patrné, jakým způsobem mělo vůbec být uvedením doplňkové slovní klasifikace též v příloze nevyhovujícího služebního hodnocení zasaženo do jeho právní sféry.

IV. Závěr a náklady řízení

[67] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

[68] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v posuzované věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznal. Ostatně náhradu nákladů ani nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. května 2026

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu